

Dimissionstale

Af Frederik Wandall

Kære venner, familie, ledelse, lærere og pedeller,

Det siges, at der kun er to ting, der er sikre i dette liv: døden og skat. Men jeg vil gerne tilføje en ekstra ting. Og det er – tid.

Tiden er den, der har ført os ud ad livets mange veje som grene på et træ. I vores tilfælde mødtes vores veje (eller grene) for omtrent 3 år siden – og for dem, der sidder herinde, har vi fulgtes ad lige siden.

Dette møde igangsatte 3 år med nye venner, fester, byture, studieture, udvalg, klassearrangementer, sjove, gode, udfordrende oplevelser – og så, som rosinen i pølseenden, også noget undervisning. Til alle læreres information: den talte rækkefølge skal ikke forstås som en rangordning af prioriteter.

For ligesom der står over den gamle scene på Det Kongelige Teater, er gymnasiet ”Ej blot til lyst”. Med flid, sved, blod, en enorm tålmodighed fra lærernes side og en knivspids af ChatGPT er vi kommet igennem de sidste 3 år. Vi er kommet igennem alle de hårde dage fra 8–16, alle de ekstra hårde dage fra 10:00–11:45, alle de prøver, alle de eksamener – alle de plagiatsamtaler på Sørensen's kontor om akademisk integritet. Nej, det er selvfølgelig gas.

Rundt om al den spas, som vi har udlevet i hjemmene og her på skolen til fester og caféer, har vi jo for den sags skyld også lært noget. Siden dag 1 er vi nemlig blevet mødt med en høj faglighed og seriøsitet fra lærerne. Deres helt enestående evne til at bevare en personlig intimitet samtidig med at holde det akademiske niveau højt har gjort dagligdagen sjov – og motiveret én til at komme til selv morgenmodulerne om fredagen.

Fra Pontus til Pilatus – musik til fysik – dansk til spansk har der ikke været begrænset adgang til viden, og vi er rettere blevet stopfodret med det som en akademisk foie gras-gås. Så til lærerne: tak – uden jer havde vi ikke siddet vidensmætte her i dag.

Og denne dag er speciel for os, for den markerer vores dimission fra gymnasiet og – måske endnu vigtigere – en translokation over i den næste del af vores liv. Efter 13 års skolegang har vi for første gang ægte frihed til at gøre, hvad vi vil.

Hvis jeg kender min demografi ret, vælger de fleste af os nok et piccolo-job i mor og fars advokatvirksomhed, efterfulgt af en lang rejse til en tropisk sommerø for at ”finde sig selv”, mens andre af os skal bruge det næste år på at kultivere et talent – på en filmhøjskole eller lignende. Som I ser, er det egentlig lidt underordnet, hvad man vælger.

Fordi fælles for os alle sammen er, at tiden bliver ved med at tikke – og den sti, som vi sammen har gået på her på OG, vil forgrene sig ud i 300 forskellige retninger – OG DER, der får vi lov til at skrive vores egen historie – hvor vi selv bestemmer, hvem der skal være bi- og hovedpersoner. Og husk: Det handler måske i virkeligheden ikke om rejsemålet eller rejsen – men rettere de venner, vi fik på vejen derover.

Til OG's 150-års jubilæum talte jeg om min gamle oldemor Birthe, som gik her på skolen. Hun var en af grundene til, at både jeg, min bror og min søster valgte at starte her, og hun talte tit og ofte godt om skolen – og når hun gjorde, kunne man være sikker på, at hun havde et smil på læben. Så selv efter at tiden havde taget sit tag på hende, og hun nu ikke kom løbende ind i skolegården, men rullende i en alder af 100, for at se min søster få studenterhuen på, var hendes humør i top.

Så det, jeg egentlig prøver at sige, er: at uafhængigt af om jeres gren/vej i livet fører jer syd, øst, nord eller vest, så tror jeg, at det simple faktum – at vi har gået her på skolen i 3 år – altid vil følge med os og samle os. Om det så manifesterer sig gennem livslange venskaber eller over et glas champagne om 80 år, hvor vores grene igen mødes til vores oldebørns dimission – det er underordnet. Det vigtige er, at én gang OG'er – altid OG'er.

Så lad os gå ud i dag med højtløftede pander og smil på læben og frydes ved tanken om det, der var, og det, vi havde sammen – og ligegyldigt om der så står 02 eller 12 i huen, skal vi huske, at den i det mindste stadig er rød.

Og med de ord skal hjernen på ferie – og leveren på arbejde. Tak.